

KĀPĒC?

Viss ir iespējams, Kungs, es ticu;

Kungs, es ticu, Kungs, es ticu,

Viss ir iespējams, Kungs, es ticu.

Tagad nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

Mūsu debesu Tēvs, Tu zini cilvēka sirdi. Un mēs esam ļoti pateicīgi Tev par šīs garīgās sadraudzības un pielūgsmes laiku kopā ar šiem dārgajiem cilvēkiem Svētā Gara klātbūtnē.

Ak, Dievs, mēs lūdzam, lai Tu svētī šo draudzīti un visas ar to saistītās mazās draudzes it visur, skolu. Svētī Savus ļaudis it visur, Tēvs. Lai Tev ir slava, un runā uz mums tagad, kad turpināsim ar Vārdu. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

Varat apsēsties.

2 Brāli Viljams, gan tēvs, gan dēls, brāli Osborn un brāļi, un māšas, lai tas nekad nemirst. Lai tas vienmēr ir dzīvs. Es esmu tik laimīgs šajā rītā, ka varu redzēt, ka pēc visiem šiem (vairāk vai mazāk) četrpadsmit gadiem varu atkal atgriezties šajā draudzē un redzēt, ka tas pats godpilnais Gars virzās starp cilvēkiem. Tas ir tāds dārgakmens, tāda Dieva klātbūtne! Tas ir tāds retums! Jūs... Šajā rītā es esmu pārliecināts, ka jūs neaptverat, cik bagāti jūs esat. Tā ir tik liela atpūta manām acīm – skatīties uz cilvēku sejām un redzēt, kā tur mirdz Dieva godība.

Brālis Tomijs un es tur sēdējām, skatījāmies, kā tās meitenītes un puisēni ieiet Tā Kunga pielūgsmē, redzējām sievietes, jaunas meitenes, pusmūžā, vecas un visas, nomazgātām sejām un tīras; vīriešus, kas atver savas sirdis.

Jūs... Esmu pārliecināts, ka ir...ka jūs esat pie tā pieraduši, jo jums tas jau ir kaut kas ikdienišķs; bet man tas ir dārgakmens.

3 Reiz bija kāds vecs zvejnieks, kurš nāca no jūras, un kāds vīrs, kas devās uz jūru, lai atpūstos. Un tas vīrs bija strādājis, viņš bija aktieris. Viņš sacīja, ka viņš gribēja atpūsties, tāpēc viņš devās uz jūru. Viņš to vēl nekad nebija redzējis; viņš bija par to lasījis, redzējis fotogrāfijās, taču vēl nekad nebija to skatījis. Un torīt, būdams ceļā uz jūras krastmalu, viņš satika to veco jūras vilku jeb veco jūrnieku, kurš nāca no jūras. Un tas sacīja: “Uz kurieni tu dodies, labais cilvēk?”

Viņš atbildēja: “Ak, ser, es eju uz turieni, lai atpūstos. Es eju uz jūru.” Viņš sacīja: “Es ļoti vēlos saost to sāls smaržu no sāļajiem viļņiem, kuri rotaļojas un draiskojas krastmalā. Es gribu dzirdēt pāri lidojošās kaijas kliedzienu.” Un viņš centās izskaidrot, kā viņš bija...ko viņš grasījās darīt.

Bet vecais jūrnieks viņam sacīja, sacīja: “Es tur neredzu nekā valdzinoša, lai gan esmu bijis tur jau četrdesmit gadus. Es tur neredzu nekā valdzinoša.”

4 Es domāju, ka tieši tā tas notiek. Saprotat? Jūs vienkārši neaptverat. Jūs vienkārši esat tajā visu laiku, saprotiet, bet man tas ir aromāts no debesīm, tas ir...kaut kas reāls. Saprotiet, tu vari tik ļoti pie kaut kā pierast, ka tas tev vairs nav pārāk pievilcīgs. Taču, ja ir tā, ka tu esi par to lasījis, tu esi par to dzirdējis, bet pēc tam tajā visā iegājis, tad tur vienkārši ir kaut kas, ko tu nevari...tu gluži vai nevari atrast vārdus, lai to izteiktu.

Pirms pāris nedēļām man bija nelieli svētki brāļa Autlova draudzē tur Arizonā. Es...es vienkārši nesapratu. Es biju...mans darbs starp cilvēkiem... Un es cenšos apmeklēt katru organizāciju, konfesiju, strādādams, cik vien labi varu, stāvēdams plaisās cilvēku dēļ. Kad todien es

tur iznācu un paskatījos uz to grupu, un dzirdēju to kori dziedam kā šajā rītā, un redzēju tur stāvam tos jaunos vīriešus un jaunās sievietes, viņu sejas mirdzēja... paskatījos un ieraudzīju, ka tur sēž kāds vecs cilvēks, un viņa acis tā mirdzēja... Dieva Spēks... Es vienkārši atpogāju savu apkaklīti un aizmetu žaketi, un...

Un tad atkal ienākt tajā šorīt... Varbūt, ja man tagad būtu jāatbrauc, tā šķiet... Ir jauki...tik labi...

5 Brāli Viljams, lai Dievs vienmēr ir kopā ar tevi un tavu dēlu šajā lielajā darbā. Brālis, kas ir šeit, misionāri un pārējie... Cik ļoti es to novērtēju! Nekad, nekad neaizejiet no tā, draugi. Palieliet ar to, palieliet ar to. Saprotat? Nepieļaujiet, lai šis pielūgsmes gars un tas tīrais svētums starp jums nomirst. Uzturiet šo gaismu degam, jo tā ir draudzes dzīvības kanāls. Tā tas ir. Tas ir Kristus Savā draudzē.

Es varētu ilgi stāvēt un runāt ar jums, bet man pavisam drīz ir cita sanāksme, un es... Parasti pirms tiem dziedināšanas dievkalpojumiem man patīk kādu laiciņu pabūt Dieva klātbūtnē; un atbraukt uz turieni, un lūgt, un vērot, un gaidīt, līdz es zinu, ka tur ir Viņa klātbūtne. Un man šķiet, ka šo pēcpusdien būs aizlūgšanu rinda.

6 Es nevaru apsolīt tieši kad, taču interesanti, vai braucot caur... Man tagad ir jūsu adrese. Es nezināju, kur jūs atrodaties. Es pa šo šoseju braucu diezgan bieži, kad dodos uz rietumiem. Ja man gadīsies braukt caur šejieni dievkalpojuma vakarā, es iebraukšu, ja vien jūs man atkal šādi nodziedāsi. Tas vienkārši atdzīvina... Man tas patīk.

Lūk, es nekad neesmu mācējis dziedāt. Es nekādi nespēju noturēt nevienu melodiju, taču ziniet, vienā no šīm dienām, kad jūs visi nonāksiet mājās, jūsu lielajos namos tur uz pakalna virsotnes, tad ziniet, ka tur būs neliela būdiņa (es ticu, ka manējā), tur lejā, mežmalā, tāpēc... Kādu rītu jūs nostāsieties tur ārā jūsu verandā, skatīsieties pāri kalna nogāzēm un redzēsiet, kā kopā dzied rīta zvaigznes, jūs izdzirdēsiet, kā tur lejā mežos atskanēs kāda dziesma: "Brīnumainā žēlastība, cik skaisti tas skan!"

Jūs teiksiet: "Nu, slava Dievam, brālim Branhamam tas izdevās. Te nu viņš ir. Tur dzied viņš pilnā balsī." Tā būs brīnumainā žēlastība, patiešām, kad es tur nokļūšu. Tā ka.. Es esmu ļoti pateicīgs par Viņa svētībām.

7 Šorīt es gribu pievērst jūsu uzmanību Jeremijas 8. nodaļai, 22. pantam.

Vai tad nav vairs balzama Gileādā? Vai tur nav neviena ārsta? Kāpēc tad manas tautas meita vēl nav dziedināta?

Tas ir ļoti mazs teksta fragments, bet nav svarīgi, cik tas ir mazs; svarīga ir vērtība, kas ir tajā. Daudzi cilvēki meklē kvantitāti, bet mēs runājam tieši par kvalitāti.

8 Pirms kāda laika bija kāds zēns, par kuru es jums stāstīju, kurš atrada bēniņos (otrupus upei tai vietā, kur es dzīvoju)... Viņš atrada vecu pastmarku, kura šķita sadzeltējusi. Un viņš tik vien kā domāja par saldējumu, tāpēc viņš devās uz ielas sameklēt pastmarku kolekcionāru. Un viņš tam pajautāja: "Ko tu iedosi man par šo pastmarku?"

"Ak," tas sacīja: "Es iedošu tev dolāru."

Nu, tas bija domājais, ka dabūs tikai piecus centus; un tā viņš pārdeva to par vienu dolāru.

Nedaudz vēlāk tas pastmarku kolekcionārs pārdeva to pašu pastmarku par pieciem simtiem dolāru. Vēlāk tā tika tirgota par tūkstošiem dolāru. Un es nezinu, kāda ir tās vērtība šobrīd.

9 Lūk, tas nebija tā mazā dzeltenā papīra gabaliņa dēļ, jo nebūtu vērts pat pacelt to no grīdas.

Vērtība bija tieši tajā, kas bija uz tā papīra.

Un tieši tā tas ir šeit – svarīgs ir tas, kas ir uz tā papīra. Šo Bībeli nopirka brālis Kidsons. Viņa... Brālis Kidsons iedeva man šo Bībeli pirms aptuveni četrpadsmit gadiem Hjūstonā, Teksasas štatā, kur es vadīju vienu no manām pirmajām atmodām, un kopš tā laika es vienmēr esmu sludinājis no tās.

Šī Bībele maksāja varbūt kādus divdesmit dolārus, bet tie vārdi, kurus es tur lasu, ir mūžīgā Dzīvība ikvienam, kas tic. Tas ir Dieva Vārds.

10 Es gribu paņemt tikai vienu vārdu tēmai: “Kāpēc?” Kāpēc?

Ziniet, ja Dievs uztaisa glābšanās ceļu Saviem ļaudīm, bet viņi to nepieņem, tad Viņš grib zināt, kāpēc. Kāpēc viņi tā izdarīja? Kāpēc... Un par to būs jāatskaitās ikvienam no mums. Kad Dievs uztaisa ceļu dziedināšanai, bet cilvēki to nepieņem, tad Viņš jautā: “Kāpēc?” Viņam ir tiesības pajautāt: “Kāpēc,” ja mēs nepieņemam to, ko Viņš mums ir iedevis.

Reiz Bībelē bija kāds ķēniņš. Un tas bija Israēla ķēniņš. Un viņš bija Ahaba un Izebeles dēls. Un viendien, kad viņš pastaigājās pa savas verandas režģiem, viņš izkrita tiem cauri un sasitās. Viņš gulēja patiešām slim. Un tad viņš pasauca divus no saviem vīriem un aizsūtīja viņus uz Ekronu, lai uzzinātu no dieva Belcebula, tās valsts varenā dieva, vai...lai pajautātu viņam, vai viņš dzīvos, vai mīrs.

Un kaut kur tālu projām, tur upes krastā, mazā māla būdiņā bija pravietis Ēlija. Un Dievs runāja uz Ēliju, un viņš aizgāja un nostājās uz ceļa. Un viņš apstādināja tos divus vēstnešus, un viņš sacīja: “Ejiet atpakaļ un pasakiet ķēniņam: 'Kāpēc viņš sūta uz turieni pie tā dieva? Kāpēc viņš sūta pie tā dieva, pie sveša dieva? Vai tāpēc, ka nav Dieva Israēlā? Vai tāpēc, ka nav pravieša Israēlā, kuram viņš varētu pajautāt par šīm lietām? Kāpēc gan viņš sūta uz turieni?’”

11 Man ir jautājums, vai šodien... Reizēm mūsu draudzēs, kad mēs...kā atnākot šajā rītā. Kāpēc lai vīrietis gribētu doties uz bāru? Kāpēc lai jauna sieviete gribētu iet uz deju zāli? Kāpēc lai cilvēki gribētu dzert viskiju, lai nomierinātu savas sirds sāpes, kad visas šīs Dieva svētības un spēks ir šeit priekš mums? Kāpēc lai mēs gribētu pieņemt kaut kādas konfesionālas mācības, kad šeit ir Svētā Gara spēks, lai darītu mūs laimīgus un brīvus? Kāpēc lai mēs gribētu tā darīt?

Tas atgādina man par kādu cilvēku, kas mira uz ārsta mājas sliekšņa no slimības, pret kuru tam ārstam bija zāles. Lūk, ja...ja ārstam ir zāles, bet tam cilvēkam ir slimība, un tas cilvēks atnāks pie ārsta sliekšņa, un viņš nomirs uz sliekšņa, atsacīdamies no ārsta zālēm, nu, tam nebūs nekāda attaisnojuma. Protams, nē.

Ja tam ārstam ir zāles, la izārstētu viņa slimību, un viņam ir pietiekami daudz seruma... toksīna, lai sapotētu to cilvēku pret to slimību, taču tas cilvēks nomirst uz ārsta mājas sliekšņa, tad tā nav ārsta vaina. Tāpat tā nav tā toksīna vaina. Bet tā notika, jo tas cilvēks nepieņēma to toksīnu. Pilnīgi pareizi. Tieši tāds ir viņa nāves iemesls, jo viņš atteicās pieņemt to toksīnu. Tieši tāpēc viņš nomirst.

12 Un tieši tāds iemesls šodien ir tam, ka cilvēki mirst uz baznīcas soliem no grēka, jo viņi atsakās pieņemt to Toksīnu, ko Dievs ir iedevis kā zāles viņu sirds sāpju dziedināšanai, slimībām un kaitēm, sirds, dvēseles un prāta slimībām. Cilvēki vienkārši atsakās to darīt. Viņi saka: “Ak, tas ir sektantu bars. Tas ir pentakostu bars.” Un viņi turpina savu ceļu un mēģina apklusināt to svētīto lietu, kuru Dievs viņiem iedeva.

Vai jūs kādreiz esat aizdomājušies: “Kāpēc cilvēks dzer? Kāpēc cilvēks... Kāpēc sievietes, jaunas meitenes staigā riņķī un izskatās kā “Mardi Gras” [Karnevāls-Tulk.], un iet uz tiem bāriem un tādām vietām?” Tas notiek tāpēc, ka viņu sirdī ir tāda vieta, kas pēc kaut kā slāpst. Un Dievs ir

radījis cilvēkus tādus, lai viņiem slāptu, bet slāptu pēc Viņa. Un viņi cenšas apklusināt tās svētītās, svētās slāpes ar šīs pasaules lietām. Jūs taču izkropļojat tieši to, ko Dievs ir iedevis cilvēkiem, lai tiem slāptu pēc Viņa. Jūs mēģināt remdēt to ar šīs pasaules lietām. Tas neizdosies. Tas nekad neizdosies.

Un tad, ja velnam neizdodas panākt, lai tu tā dari, tad viņš panāk, lai tu vienkārši ieraksti savu vārdu kādā draudzes grāmatā un saucies par kristieti. Viņš mēģina apmierināt tevi ar to. Taču tur nav nekāda apmierinājuma, līdz kamēr pats Dievs ienāk sirdī, lai kontrolētu un lai apmierinātu cilvēkus, un svētītu viņus, un dāvātu tās lietas, kuras Viņš ir radījis viņu sirdī. Viņš grib piepildīt to vietu. Pasaulē nav nekā cita, kas varētu to piepildīt. Lai neviens no jums to neaizmirst.

13 Jaunās lēdijas, šīs meitenītes, kas ir šeit, šīs skaistās būtnītes, jūs tiekat šeit audzinātas nēsāt garus matus un ģērbties pareizi, taču jūs būsiet sātana mērķis. Vienmēr saglabājiet Dieva spēku uz sevis. Nekad neļaujiet tam aiziet, šis lielais, dārgais dārgakmens, kad Dievs ir ienācis jūsu sirdīs ar Svētā Gara kristību, dāvādams šo priecīgo baudījumu.

Kad es biju puika, bērns, es mēģināju izdarīt visu, ko es biju pietiekami liels izdarīt, un es nebiju pietiekami liels, lai izdarītu daudzas lietas. Es vienalga mēģināju, taču es nekad nespēju atrast kaut ko, kas dotu apmierinājumu, līdz Dievs piepildīja mani ar Svēto Garu, un tas ielika manā sirdī kaut ko, kas iedeva man pilnīgu apmierinājumu. Jā.

14 Jūs zināt, kā viņi...viņi izstrādā kādu toksīnu slimībai... Lūk, pravietis pajautāja: “Vai tad nav balzama (kas ir toksīns)? Vai tad nav balzama Gileādā? Vai tur nav neviena ārsta?” Vai tur nav neviena ārsta, ne toksīna? Tad kāpēc Manas tautas meita nav izveseļojusies? Kas tur par lietu? Kāds ir iemesls? Nav nekāda attaisnojuma.

Nu, kā viņi atklāj toksīnu? Pirmais, ko viņi dara, zinātnieki strādā ar dažādām ķīmikālijām, un viņi sajauc tās kopā laboratorijās, un viņi testē mikrobus, un lej uz tiem to toksīnu. Un tad paņem labo mikrobu un slikto mikrobu un liek tos kopā, līdz viņi atrod kaut ko, kas nogalēs slikto mikrobu un (ja vien tā nav antibiotika) un atstās labo mikrobu.

Lūk, kad viņi uzskata, ka viņi ir to pilnveidojuši, viņi paņem to serumu un iedod to jūras cūciņai, un noskaidro, vai tā jūras cūciņa dzīvos, vai nomirs.

Lūk, reizēm tas nenostādās uz cilvēkiem. Un tu nevari būt pārliecināts par medikamentiem, jo reizēm zāles, kas palīdzēs vienam, citu nogalēs. Un viņi strādā pie kaut kādiem medikamentiem vai vēl kaut kā, lai mēģinātu dziedināt vēzi.

15 Viendien, kad uzcēlās tas komunist ar to pudeli, pakratīja to pasaules priekšā un pateica: “Mums šeit ir kaut kas, kas paralizētam cilvēkam, kad viņa paralizētie muskuļi ir beiguši darboties, atkal tos muskuļus atjaunos.” Tas ir apkaunojums draudzei. Atbrīvošana nebija dota komunismam. Atbrīvošana bija dota draudzei. Tā tas ir, dzīvā Dieva draudzei.

Un patiešām, tā vietā, lai atkal iedziļinātos tajā domā, draudzei būtu jāvirzās uz priekšu Dieva spēkā, paņemot visu to vareno spēku, kas mums ir mūsu vidū un nevis...

Mēs...man patīk pūst svilpi...šie...man vienkārši patīk... Manī joprojām ir daudz bērnišķā, man patīk klausīties, kā tiek pūsta svilpe, bet tomēr tur ir jāpaliek pietiekami daudz tvaikam, lai darbotos arī dzinējs, jūs zināt, kad tas brauc pa sliedēm. Ja vien mēs atradīsim, kur ir tas lielais spēks, ko Dievs mums ir devis, tas dziedinās slimības, tas atpazīs sirds domas, tas augšāmcels mirušos, tas darīs lielas un varenas lietas, ja vien mēs to pareizi uzturēsim.

16 Lūk, viņi saka, ka slepkava numur viens ir sirds slimība. Es tam nepiekrītu. Slepkava numur viens ir grēka slimība, tas ir šīs valsts slepkava; tā ir grēka slimība. Grēks ir neticība. Tā ienāk draudzē, apvārdē cilvēkus ar kaut kādu cilvēcisku teoloģiju, visvisādām ticības mācībām. Un te

negaidot tas cilvēks kļūst par neticīgu, kaut arī reliģisku, bet neticīgu.

Reliģija ir viena dīvaina lieta, ar ko darboties, jo antikrists ir tik līdzīgs tam īstajam, ka pieviltu pat izredzētos, ja tas būtu iespējams. Kains pienesa upuri tādā pat veidā, kā to izdarīja Ābels: uztaisīja altāri, noliecās, pielūdza, uzlika savu upuri uz altāra. Viņš izdarīja visu tieši tikpat reliģiski kā Ābels, taču viņš atnāca nepareizā veidā. Dievs nevarēja to pieņemt.

17 Un Jēzus sacīja: “Viņi velti Mani pielūdz, mācīdami kā mācību cilvēka baušļus.” Mums ir jāatrodas uz īstajām sliedēm. Es saku sekojošo: “Cilvēks nekad nevarēs atnākt pie Dieva, pirms viņš tiks uz Dieva stabilajām sliedēm, kas ved uz to vietu.” Mums ir jāpanāk, lai tiek nonāvēta tā īstā slimība.

Mums ir jānonāvē tā īstā slimība, un tā slimība, kas ir jānonāvē, ir grēka slimība – neticība. Un mēs nekad to neizdarīsim, ja mēs nedabūsim to pareizo Toksīnu. Mums ir jādabū tas pareizais Toksīns. Un tas pareizais ir kaut kur Dieva saimniecībā, jo citādāk Viņš nebūtu uzrakstījis recepti. Tā tas ir. Tas nekad to nepaveiks, kamēr mēs netiksim līdz tam punktam, līdz tai vietai.

Pameklēsim to un paskatīsimies, kur tas atrodas, paskatīsimies, vai ir kāda recepte, paskatīsimies, kas ir tas Toksīns. Tad, kad mēs to atradīsim, tad mēs saķersim to slepkavu.

18 Nu, daži cilvēki sacīs: “Nu, hm, nedaudz uzgaidi. Zini, es vienkārši nevaru atturēties no smēķēšanas. Es...es esmu draudzes loceklis, bet es nevaru no tā atturēties.”

“Es...es eju uz dejām, un es vienkārši nevaru no tā atturēties.”

Vai zināt, kas par lietu? Viņi vēl nav saņēmuši to Toksīnu. Viņi vēl nav sapotēti, jo šis Toksīns netika izmēģināts uz jūras cūciņas. Dievs to nepielietoja uz jūras cūciņas. Viņš pielietoja to uz Sevis, un Viņš izmēģināja to uz Sevis, lai pārbaudītu, vai tas darbosies.

19 Lūk, bija laiks, kad tas toksīns nebija pārāk labs, jo tas tika izmēģināts uz aitām un kazām, un telēm, un tā tālāk, bet tagad tas ir apstiprināts pašā Dievā. Viņš bija Tas, kurš atnāca, lai uzņemtu to Toksīnu.

Jordānas krastā Viņš tika sapotēts, kad debesis atvērās un nonāca Dieva Gars, lai mājotu Viņā. Viņš tika sapotēts. Viņš staigāja gar Jordānas krastiem. Viņš izdzina ļaunos garus. Viņi spļāva viņam sejā, bet Viņš pagriezta otru vaigu. Viņi izrāva Viņam bārdas kumšķus. Tas tika notestēts visos iespējamajos veidos, un tas sevi pierādīja, ka tas ir īsts. Viņš nekad nelika to pielietot jūras cūciņai; Viņš to pieņēma pats. Tas bija cilvēkam domāts darbs.

Tāpēc Dievs kļuva par miesu, mājāja mūsu vidū, lai Pats izmēģinātu to Toksīnu. Viņš bija Tas, kurš to atklāja. Viņš bija Tas, kurš izmēģināja to uz Sevis. Viņš neprasīja nevienam citam to izmēģināt; Viņš izdarīja to pats, Savā ķermenī.

20 Tad mēs ieraugām, ka tajā dienā pie krusta, kad Viņš satikās ar nāvi, tas Toksīns darbojās. Tas bija īstais Toksīns – tas bija pareizs. Viņi ieraudzīja to, kad viņi Viņu apspļaudīja, Viņš joprojām varēja lūgt par viņiem. Kad viņi dzina naglas Viņa rokās, Viņš sacīja: “Piedod viņiem, jo viņi nezina, ko viņi dara.” Viņš praktizēja to, ko Viņš sludināja. Viņš izdarīja to nevainojami, jo tas Toksīns, kas Viņam bija iepotēts, tas darbojās.

Reiz kāds pajautāja: “Vai mani dēli var apsēsties pie labās un kreisās rokas?”

Viņš sacīja: “Ne Es to varu iedot, bet vai jūs varat sapotēties ar to pašu Serumu, ar kuru esmu sapotēts Es?” Vai jūs varat pieņemt Dieva Poti?

Pēc tam Golgātā tas pierādīja, ka tas darbojas. Ar to viss bija kārtībā. Lūk, atnāca pārbaude: vai tas augšāmcels mirušo? Taču Lieldienu rītā tā pote joprojām darbojās, jo kapa zīmogi tika

norauti. Nonāca Tā Kunga eņģelis un novēla akmeni, un Dieva Dēls, kurš bija tai kapā, pats Dievs, kļuvis par miesu mūsu vidū, Viņš iznāca, lai pierādītu, ka tā Pote darbosies kārdinājumā, slimībās, nāvē un augšāmcelsnā, ka tā joprojām darbosies.

21 Kāpēc Manas tautas meita ir slima? Vai tad nav balzama Gileādā? Tur ir daudz. Viņš izlēja to no augšas. Kad mācekļi ieraudzīja, un cilvēki, kas bija aicināti mūžīgajai Dzīvībai, ieraudzīja to poti, kas spēja pagriezt vaigu uz vienu un uz otru pusi, To, kas varēja nostāties nāves priekšā, un būt pārlicināti, ka Rakstiem bija taisnība... Kad cilvēks ir sapotēts ar Dieva poti, kas ir Svētais Gars, viņš piekritīs katram vārdam, ko ir pateicis Dievs. Viņi nekad nesagrozi Bībeli, lai pieņemtu kādu cilvēku teoloģiju. Tāds pieņems katru Vārdu, ko ir uzrakstījis Dievs, teiks: "Tā ir patiesība. Tā ir patiesība."

22 Jēzum bija patiesība, jo Dievs bija sacījis caur pravieti: "Es neļaušu Manam Svētajam redzēt trūdēšanu, tāpat neatstāšu Viņa dvēseli ellē." Tā bija tā adata, kas tika iedurta Viņa vēnās, taču Lieldienu rītā Viņš zināja, ka Viņš iznāks no turienes, jo tā bija pateikts Bībelē. Un trūdēšana sākas pēc septiņdesmit divām stundām, trīs dienām un naktīm. Viņam bija jāceļas augšā, pretējā gadījumā Raksti būtu pārkāpti. Bet Raksti nevar tikt pārkāpti. Tie nevar tikt pārkāpti. To apsollīja Dievs. Vienkārši dzīvo pareizi līdz pēdējam burtnam.

23 Viendien tur bija simtu divdesmit gabali, kuri gribēja to pašu poti. Viņi bija Viņu redzējuši. Ak, slava Dievam! Jēzus sacīja: "Ja jūs gribat to poti, tad ejiet tur uz Jeruzalemi un gaidiet. Neuzvelcieties. Vienkārši gaidiet. Es to atsūtīšu. Mums tur augšistabā ir pilnīga recepte priekš tā."

Un viņi gaidīja, un pēkšņi tur no debesīm atskanēja skaņa. Pote tuvojās tai vietai, it kā stiprs vējš pūstu, un tas piepildīja visu namu, kur tie sēdēja. Uz viņiem nolaidās it kā uguns mēles, un visi tika piepildīti ar Svēto Garu un sāka runāt citās mēlēs, kā Gars tiem deva izrunāt.

Kas tur notika? Viņi bija saņēmuši poti. Ak, kad viņi izgāja uz ielas, un viņi ieraudzīja Dieva izpausmi, tad cilvēki sāka blaut, sacīdami: "Nu, ko tas nozīmē? Kas tas vispār ir un kas mums ir jādara, lai mēs būtu glābti?"

24 Lūk, Dievs ielika slud...nevis sludinātāju, bet ārstu Savā draudzē. "Vai nav neviena ārsta? Vai nav nekāda seruma? Vai nav nekāda balzama? Vai nav nekāda..." Balzama bija papildnam, viņi to ieraudzīja. Lūk, viņiem bija ārsts, kas izrakstīja pareizo recepti. Tieši tā!

Dakteris Sīmanis Pēteris pateica viņiem, kas ir jādara. Viņš pateica: "Atgriezieties no grēkiem, kristieties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu, un jūs saņemsiet Svēto Garu; jo šis apsollījums ir jums un jūsu bērniem, un visiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās."

Pēteris nekad neteica: "Šī recepte ir tikai šodienai." Tā ir recepte jūsu bērniem un jūsu bērnu bērniem, un visiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās. Tā recepte darbojās viņiem. Tā recepte darbojās man. Tā recepte darbosies jums. Tā recepte darbosies ikvienam, kuru Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās.

25 Un tā, kas notiek ar šo pasauli? Tā ir slima ar grēku. Lūk, kur ir uzrakstīta recepte. Tur ir papildnam tā Toksīna. Es jutu to visu uz sevis šajā rītā. Tas joprojām mani pilnībā ieskauj šobrīd, un es zinu, ka šajā Toksīnā ir mūžīgā Dzīvība, jo tas uzcēla mani, lai padarītu mani no nekā par kristietu, par tādu, kas tic Dievam. Kaut kas saviļņoja manu dvēseli un sūtīja mani pa visu pasauli, Tomiju Osbornu, visvisādus; tas sūtīs jūs.

Kas kait draudzei? Viņi atsakās pieņemt to recepti. Lūk, kas par lietu. Vai nav vairs balzama Gileādā? Vai tur nav neviena ārsta? Ak, jā, mums ir ārsti! Mums ir balzami! Mēs taču nedosim viņiem kaut kādas viltus receptes. Mēs izrakstīsim viņiem to pareizo, pilnīgi precīzi.

26 Pēteris sacīja: “Šī ir tā recepte.” Doktoram Sīmanim Pēterim bija pareiza doma.

Viņš sacīja: “Kas mums ir jādara? Cik ilgi tas darbosies?”

Viņš sacīja: “Jums un jūsu bērniem, un tiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās.” Šī recepte darbosies. Tā sapotēs cilvēkus pret grēku, ja vien viņi pieņems šo recepti.

“Kas mums ir jādara, lai glābtos?”

Un viņš izrakstīja recepti. “Ir balzams Gileādā. Ir toksīns. Un ir arī ārsti.”

Tad kāpēc gan cilvēki mirst? Kāpēc cilvēki mirst savos grēkos? Tāpēc ka viņi atsakās pieņemt to recepti, lai tas īstenotos. Vai jūs tam ticat?

Svētais Gars šobrīd ir šeit. Tas...tas ir Dieva Toksīns katrai ar grēku slimai dvēselei. Dieva Toksīns, Svētais Gars... Ak, es jūtos, it kā nebūtu tik vēls, man šķiet, ka es tagad varētu sludināt, vienkārši esmu tā kā uzvilcis, vienkārši jūtos labi.

27 Nolieksim mūsu galvas. Kungs Jēzu, lielais mūžīgās Dzīvības Devēj, lielais taisnīguma Gara Tēvs, mēs pateicamies Tev, ak, Kungs, par Tavu labestību un par Tavu žēlastību. Es gribu pateikties Tev, Kungs, par šo draudzīti, par visu, par ko tā stāv, un par tās labestību un tās...par tām lietām, ko tā ir izdarījusi Tavā Vārdā.

Ak, Tēvs Dievs, Bībele saka, ka Viņš ir Klints izslāpušā zemē. Un Tā Kunga Vārds ir stiprs tornis; taisnais tajā ieskrien un ir drošībā. Ak, šajā izslāpušajā zemē, kur mēs esam ceļojuši un redzējuši cilvēkus, ko ir aprijusi pasaule, formālās draudzēs, vienaldzīgus, mirstošus grēkā, jo viņi noraida to Toksīnu; cik brīnišķīgi ir ienākt tās Klints klātbūtnē, kas atrodas izslāpušajā zemē! Ak, lai šī draudze vienmēr stāv uz šī ceļa, Tēvs. Lai tā stāv piepildīta ar to Toksīnu. Ak, Kungs Dievs, dāvā to. Lai nogurušās dvēseles ienāk šeit un ir glābtas. Dāvā to, Kungs.

28 Dāvā viņiem... Svētī mūsu brāli Viljamu, viņus abus, gan tēvu, gan dēlu. Svētī šos misionārus, kas dodas uz darba laukiem, ar viņiem saistītos ganus, un tos pārējos no dažādām draudzēm; mūsu ļoti dārgo brāli Tomiju Osbornu, Kungs, esi ar viņu, kad viņš brauks pa visām tām vietām pasaulē. Dāvā viņam dvēseles.

Uzturi šo mazo draudzīti, kā ir rakstīts, – kā “patvērumu vētras laikā”, lai mēs varētu atbraukt un aizbraukt uz misionāru darba laukiem, un uzlādēt mūsu dvēseles, atsvaidzināties. Ak, Kungs, apsēsties tā ozola ēnā un dzirdēt Dieva eņģeli runājam uz mums. Cik pateicīgi mēs esam par to! Es lūdzu, lai tas nekad...lai šīs gaismas nekad neizblāv. Lai tā tīne nekad neiztukšojas un tā krūka nekļūst sausa, Kungs. Lai Dieva bērnus baro īsti ārsti, kas uzrakstīs to recepti skaidri un tīri un sludinās Vārdu, un neies ar to nekādos kompromisos.

Lai šeit it visur atnāk Svētā Gara atmoda, Tēvs, kā pirms brītiņa pateica tas brālis. Lai tas deg katrā sirdī, līdz ar grēku slimās dvēseles kļūst sapotētas pret **grēku tā, lai viņiem būtu pārliecība un cerība, ka Kunga Jēzus augšāmcelšanās atnāks pēc viņiem pēdējās dienās. Dāvā to, Kungs, mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.**

29 Tik brīnišķīgs laiks! Ak, man tas ir kā debesis! Ikviens, kas ir slim, paceliet roku, sakiet: “Es gribu, lai par mani palūdz.” Dievs ir Dziedinātājs. Dievs ir lielais Dziedinātājs.

Pēdējās četrdesmit piecas minūtes manā priekšā visu laiku parādās kāds vārds. Es nezinu, kāpēc. Varbūt tas būs sanāksmē vai kaut kur, es nezinu. Es...vārdi... Tas ir kāds, kas lūdzas, vai kāds grasās kaut ko prasīt. Es nezinu, kas tas ir, taču, lai kas tas arī nebūtu, Tas Kungs to dāvās. Šķiet, ka tas vārds skan “Kozard” vai kaut kāds... K-o-z-a-r-d vai kaut kas tamlīdzīgs. Šķiet, ka es turpinu to redzēt vai kaut kas skan manās ausīs kā “Kozard” vai “Kozar”, vai kaut kas tāds. K-o-z-a-r-d. Varbūt kāds būs kaut kur sanāksmē, kad tas notiks, taču tas vienkārši turpina skanēt manā sirdī, un

es turpinu redzēt šo vārdu sev priekšā. Kāds kaut kur lūdzas par kaut ko.

Lūk, Kungs Jēzus zina visas lietas. Viņš...Viņš sagādā un sagatavo visam. Un tā, ja jūs esat slimi, nolieksim mūsu galvas lūgšanā. Ak, Kungs...

KĀPĒC?

(Why?)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1960. gada 1. aprīļa rītā Tulsā, Oklahomas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 60-0401M ilgst 32 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2022. gadā.